

огромната тълпа, отекнаха неясни викове, издигнаха се свити юмруци.

— Дързък е езика ти, момко... Ще намъришъ това, което диришъ...

— Азъ не се боя отъ огъня. Ще влѣзя въ него като Василий, съ усмивка на уста. Ала горко вамъ! Защото нашата мисълъ, нашето учение нѣма да умре! То ще се издигне като свѣтълъ пламъкъ, ще подпали цѣлия свѣтъ и ще грѣе до скончание вѣка... Ала вашитѣ грѣхове ще останатъ да тежатъ само за вашитѣ души... И Божията анатема ще ви постигне въ нечаканъ часъ!

Борилъ махна съ юскиптѣра. Блюстителитѣ уловиха Добромира, отново завързаха рѣцетѣ му назадъ.

Митрополитѣ Костадинъ стана.

— Признавашъ ли, че твоеето лъжовно словесие е дѣло на нашия врагъ, трижипроклетия Сатана?

— Не.

— Отричашъ ли се отъ своята проклета, богоненавистна и скверна ересь?

— Не.

— Ще се върнешъ ли къмъ истинската вѣра на Бога нашъ Исуса Христа?

— Азъ се смѣтамъ за истински християнинъ.

— Ще продължавашъ ли да се числишъ къмъ сѣячитѣ на нечестието?

— Докато съмъ живъ.

Костадинъ погледна къмъ епископитѣ и бояритѣ. Всички отъ тѣхъ, съ изключение на двама-трима, вдигнаха рѣка.

— Затова ще бѣдешъ и осѣденъ. Клада, бесило, колъ или заточение? — се извърна той къмъ Борила.

— Клада, — отвърна мрачно царѣтъ.

Блюстителитѣ хванаха еретика за лактитѣ, поведоха го надолу.

Народѣтъ се развълнува. Далечни женски писъци отекнаха.

Разпитѣтъ на останалитѣ продължи бързо. Следъ нѣколко кратки въпроси и отговори, присѣдата веднага се